

3. Upoważnione organy naczelných władz organizacji nie wymienionych w ust. 2 mogą przedstawiać Radzie Państwa wnioski o nadanie medalu za pośrednictwem organu sprawującego nadzór nad działalnością danej organizacji.

§ 3. Wnioski o nadanie medalu mogą dotyczyć tylko takich obywateli, którzy mają za sobą co najmniej 15-letnią ofiarną i wyróżniającą się pracę zawodową w okresie 30-lecia Polski Ludowej i odznaczają się zaangażowaną działalnością społeczno-polityczną.

§ 4. 1. Wnioski sporządzać należy w zakładach pracy zatrudniających kandydatów.

2. Wnioski powinny zostać zaopiniowane przez egzekutywy podstawowych organizacji partyjnych i rady zakładowe.

§ 5. W stosunku do rolników posiadających gospodarstwa rolne wnioski sporządzają naczelnicy gmin.

§ 6. Wnioski nie wymagają uzyskania opinii wojewódzkich komisji odznaczeń państwowych.

§ 7. 1. Organy określone w § 2 przedstawiać Radzie Państwa wnioski w terminach i ilościach, o których zostaną poinformowane przez Kancelarię Rady Państwa.

2. Wnioski mogą być sporządzone wyłącznie na drukach dostarczonych przez Kancelarię Rady Państwa organom i organizacjom, o których mowa w § 2.

§ 8. Do wręczania „Medalu 30-lecia Polski Ludowej” upoważnione są osoby uprawnione do wręczania innych odznaczeń państwowych.

§ 9. 1. „Medal 30-lecia Polski Ludowej” nosi się na lewej stronie piersi w kolejności przewidzianej po Medalach „Zasłużonym na Polu Chwały”.

2. Zamiast Medalu można nosić baretkę lub wstążeczkę.

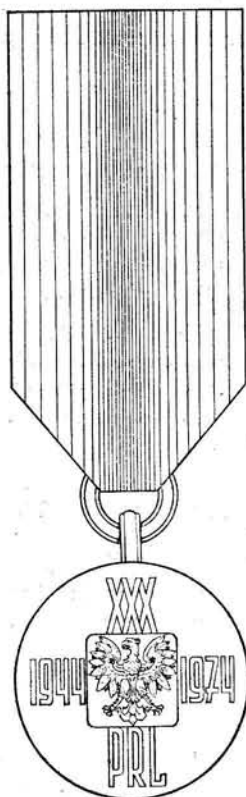
3. Medalu, baretki lub wstążeczki nie nosi się na ubiorach roboczych i ochronnych.

§ 10. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Rady Państwa: *H. Jabłoński*
Sekretarz Rady Państwa: *L. Stasiak*

Załącznik do uchwały Rady Państwa
z dnia 7 lutego 1974 r. (poz. 48).

WZORY ODZNAKI I BARETKI MEDALU „30-LECIA POLSKI LUDOWEJ”

49

UCHWAŁA RADY PAŃSTWA

z dnia 16 lutego 1974 r.

w sprawie zmian w składzie Rady Ministrów.

Na wniosek Prezesa Rady Ministrów Rada Państwa na podstawie art. 29 ust. 2 Konstytucji Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej:

- 1) odwołuje Obywatela Stanisława WROŃSKIEGO ze stanowiska Ministra Kultury i Sztuki,
- 2) odwołuje Obywatela Józefa OKUNIEWSKIEGO ze stanowiska Ministra Rolnictwa,
- 3) powołuje Obywatela Józefa TEJCHMĘ na stanowisko Ministra Kultury i Sztuki z zachowaniem dotychczas zajmowanego stanowiska Wiceprezesa Rady Ministrów,
- 4) powołuje Obywatela Kazimierza BARCIKOWSKIEGO na stanowisko Ministra Rolnictwa,
- 5) powołuje Obywatela Stanisława WROŃSKIEGO na stanowisko Ministra bez teki.

Przewodniczący Rady Państwa: *H. Jabłoński*
Sekretarz Rady Państwa: *L. Stasiak*

50

UCHWAŁA Nr 35 RADY MINISTRÓW

z dnia 1 lutego 1974 r.

w sprawie podnoszenia w formach pozaszkolnych kwalifikacji zawodowych robotników zatrudnionych w jednostkach gospodarki uspołecznionej.

Na podstawie art. 27 ust. 3 ustawy z dnia 15 lipca 1961 r. o rozwoju systemu oświaty i wychowania (Dz. U. z 1961 r. Nr 32, poz. 160, z 1971 r. Nr 12, poz. 115 i z 1972 r. Nr 16, poz. 114) Rada Ministrów po porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych uchwala, co następuje:

§ 1. Przepisy uchwały stosuje się do robotników pełnoletnich, zatrudnionych w jednostkach gospodarki uspołecznionej, zwanych dalej „zakładami pracy”.

§ 2. 1. Celem podnoszenia kwalifikacji zawodowych robotników jest:

- 1) stwarzanie warunków do powierzania robotnikom prac bardziej złożonych i odpowiedzialnych, co wiąże się z możliwością otrzymania wyższej grupy zaszerogowania osobistego,
- 2) umożliwienie przenoszenia lub przekwalifikowania robotników, zgodnie z potrzebami zakładów pracy, przy uwzględnieniu warunków oraz zainteresowań robotników,
- 3) stałe podnoszenie standardu jakościowego produkcji,
- 4) utrzymanie stanowisk pracy w stałej gotowości do wdrażania postępu technicznego i szybkiej realizacji zadań związanych z tym postępem,
- 5) uzupełnianie i pogłębianie wiadomości z zakresu przepisów i zasad bezpieczeństwa i higieny pracy.

2. Podnoszenie kwalifikacji zawodowych robotników polega na:

- 1) uzupełnianiu wiadomości i umiejętności w zakresie wykonywanego zawodu, w szczególności w związku ze zmianami procesów technologicznych i organizacji pracy,
- 2) doskonaleniu umiejętności zawodowych w celu osiągnięcia tytułu mistrza w zawodzie,
- 3) zdobywaniu kolejnego (pokrewnego lub nowego) zawodu lub specjalności zgodnie z potrzebami zakładu pracy.

§ 3. 1. Podnoszenie kwalifikacji zawodowych robotników odbywa się w następujących formach pozaszkolnych:

- 1) szkolenia wewnątrzzakładowego (przywarsztatowego, kursów zawodowych),
- 2) kursów zawodowych, organizowanych poza zakładami pracy,
- 3) praktyk zawodowych.

2. Szkolenie przywarsztatowe odbywa się na stanowisku pracy w systemie indywidualnym lub brygadowym i kończy się złożeniem przez robotnika egzaminu przed zakładową komisją kwalifikacyjną.

3. Kursy zawodowe prowadzone są na podstawie ustalonych programów nauczania i kończą się egzaminem lub inną formą sprawdzenia wiadomości. Kursy zawodowe mogą być w uzasadnionych wypadkach łączone ze szkoleniem przywarsztatowym.

4. Praktyka zawodowa polega na oddelegowaniu robotnika przez macierzysty zakład pracy do zakładu pracy produującego w wytwarzaniu danego rodzaju wyrobów lub w danym rodzaju produkcji, w celu zapoznania go z nową technologią lub organizacją produkcji. Praktyka zawodowa powinna trwać co najmniej 14 dni.

5. Zakłady pracy mogą wprowadzić również inne niż wymienione w ust. 1 formy podnoszenia kwalifikacji zawodowych robotników.

6. Zasady organizowania i finansowania szkolenia przywarsztatowego oraz kursów i praktyk zawodowych, o których mowa w ust. 1, a także zasady i formy podnoszenia kwalifikacji z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy regulują odrębne przepisy.

§ 4. Podnoszeniem kwalifikacji zawodowych powinni być objęci robotnicy, bez względu na poziom posiadanego wykształcenia, którzy:

- 1) zajmują stanowiska pracy objęte obowiązkiem okresowego podnoszenia kwalifikacji zawodowych, zgodnie z wykazem stanowisk ustalonym przez zakład pracy, o którym mowa w § 11 ust. 1 i 2,